

enhver velværende og retværende Arbejdsgiver af sig selv i Grunden vil opfylde det. Man kunde jo ganske vist sige imod mig her: Ja, men saa behøves Loven jo slet ikke. Jo, det tror jeg dog, thi man maa jo ikke glemme, at der ogsaa af og til findes Arbejdsgivere, som ikke kunne regnes med til den retværende og velværende Klasse. Over for dem er der Behov for Loven. Men der findes desuden — og det er vel det vigtigste — tillige Arbejdsgivere, der kunne komme i Tilfælde, hvor de ikke ere i Stand til at kunne gøre det, hvor deres Formuesomstændigheder have forandret sig saaledes, at de ikke vilde kunne sikre deres Arbejdere, naar disse ere komne til Ulykke eller til Skade, undtagen ved Lovens Tvang og ved Lovens Hjælp.

Om nu Lovforslaget her har sikret Arbejderne tilstrækkelig, staar for mig lidt tvivlsomt. I Lovforslaget i den Stikelse, hvori det oprindeligt fremkom, fandtes der en § 11, hvor man havde søgt at staae en saadan Sikkerhed til Beje. Denne Sikkerhed har man udstedt, maaske fordi det var en Sikkerhed af en Art, der var mindre praktisk, og det tror jeg ogsaa den var. Jeg skal her indskrænke mig til blot at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, at her er et Punkt, hvor jeg tror, at man maaske bør gøre en Tilføjelse til Loven, saa at man kan være sikker paa, at Arbejdsgiverne altid ere i Stand til at kunne udbetale den Stadesgodtgørelse, som tilfalder de tilstaaede Arbejdere. Det kan maaske naas ad forskellige Beje, og jeg skal ikke her foregribe Udvalgets Forhandlinger herom, men blot henlede Opmærksomheden derpaa.

Disse Bemærkninger skal jeg afslutte med en varm anbefaling af Lovforslaget til det høje Tings Velvilje og ikke blot en almindelig anbefaling, men tillige en Opfordring til at behandle dette Lovforslag saa hurtigt, at det ogsaa kan blive til Lov i indværende Samling. Det er maaske ikke et af de store Lovgivningsarbejder, men det er et af de Lovgivningsarbejder, som har en virkelig Berettigelse som gavnenne store Dele af Arbejderklassen, og som vil vise, at de bestående Klasser have fuldt Hjerte for disse. — Hermed tillader jeg mig paa det aller varmeste at anbefale Lovforslaget.

Knudsen: Som det allerede er blevet anført, er det 9. Mar siden, at det Spørgsmaal, som det foreliggende Lovforslag omhandler, blev rejst her i den danske Rigsdag. I den forløbne Tid har Spørgsmaalet været fremme under meget forskellige Former. Der har været fremsat høist forskellige For-

slag til Spørgsmaalets Løsning, om ikke just i dette Ting, saa dog nede i det andet Ting, og alle disse Forslag have været tagne under grundig Overvejelse. Naar vi derfor i Dødblikket staa over for dette Forslag, som ganske vist har et meget begrænset Omraade, tror jeg, at man ser rigtig paa Sagen, naar man ser saaledes paa den, at det Forslag, der her foreligger, er det Resultat, som det har været muligt at opnaa under de forløbne Mars Diskussioner og Overvejelser, og hvis det er rigtigt, hvis det Forslag, som her foreligger, er det, som der er Udset til at opnaa Enighed om, og man ikke vil være i Stand til at opnaa Enighed om noget videregaende, mener jeg, at det rette Standpunkt over for Forslaget er dette, at man søger at faa det gennemført, og at man som Følge deraf maa vise Resignation med Hensyn til de Ønster, som man kunde nære med Hensyn til Spørgsmaalets Løsning paa andre Omraader. Jeg vil nemlig anse det for at være urigtigt, at alle disse Arbejdere, som komme ind under denne Lov, og hvoraf en Del, hvis man vedblev med at overveje Sagen, ville komme til Skade og derved blive erhvergløse, hvilket ikke alene vil gaa ud over dem selv, men ogsaa over deres Familier, skulde komme til at lide Nød, fordi man ikke har kunnet enes her i Rigsdagen om ogsaa at hjælpe andre. Derfor anser jeg det for at være det retteste Standpunkt over for dette Forslag, at man, hvis man har videregaende Ønster, bør vise Resignation for at opnaa det, som man antager er Resultatet af de foregaende Mars Overvejelser, altsaa det Resultat, som det overhovedet er muligt at opnaa. Men deraf følger jo ingenting, at man behøver at holde sine Ønster tilbage. Det er jo ingenting afgjort, at man behøver at blive staaende ved dette Forslag; saa længe Spørgsmaalet ligger til Behandling i Rigsdagen, er det jo fremdeles muligt, at man maaske kunde komme videre. Derfor mener jeg, at Resignationen ikke bør gaa saa vidt, at man fuldstændig holder sine Ønster tilbage, og jeg vil altsaa tillade mig at udtale mig om de Ønster, jeg selv nærer paa det Omraade, som det foreliggende Lovforslag omhandler.

Det er blevet omtalt af det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Stilling), og det er ogsaa nævnt i Dag, at dette Lovforslag er en Følge af den humane Mand, som i de senere Aar har vundet Indpas hos Lovgivningsfaktorerne, og jeg skal ikke imødegaa dette. Jeg skal i det hele taget ikke opfatte mig til Dommer over Humaniteten i Rigsdagen eller hos Lovgivningsfaktorerne i Almindelighed; men jeg maa tillade mig at